

Micikli, MMVIII

Minden, amit átélünk, legalább két síkon zajlik. Az első a környezeti valóság, a hely, az emberek, a tárgyak. A második a lelki, ahol a megélt eseményekhez érzelmek kapcsolódnak.

Elgondolkodtatott Laci kérdése, miért nem fényképezek. Azon is elgondolkodtam, hogy vajon csak emlékezeti kapacitás kérdése-e, hogy nem emlékszem pontosan nevekre és eseményekre? A kérdések a választásban kapcsolódnak össze. Az események, tájak, városok, emberek az átélt élmények és az érzelmek segítségével raktározódnak el a fejemben, a lelkemben. Készíthetek ezer fotót, tárolhatom őket giga mennyiségben, de az igazán fontos képeket az érzelmeim tartósítják – és hívják elő. Mint ahogy a városneveket és események emlékeit is.

Ezért arra az „elhatározásra” jutottam már a túra elején, hogy leírom mindazt, amit én átéltem, miközben ti fotóztatok, városneveket memorizáljatok, tájékozódjatok, és mi együtt bicikliztünk. Ami kimaradt az én „fotótáramból”, azt a Ti képeitek egészítik ki, mindannyiunk számára.

Akkor most dőljetek hátra, lazítsatok, indul a képnézegetés. Nem lesz rövid!

Mostanság minden komoly rendezvény a 0. nappal kezdődik. Nekünk fürdőszoba-betonozással. Kissé aggodalmas képpel fogadtam a bejelentést a mester úrtól, hogy „a betonnak úgyis száradnia kell”. Amíg mi nem leszünk itthon, szép csendben megteszi ezt nélkülünk. Megköt. Jött a por, kalapálás, betonkeverés, közben főzés, csomagolás, bevásárlás. Valahogy minden turát ilyen felpörgetett élethelyzet előz meg. Gondolom, nemcsak nálunk.

Miközben mi nyüzsögtünk, Kissék nyugodtan autókáztak Sopron felé. És párhuzamosan mindenkinél zajlottak a 0. nap eseményei. Sült a kuglóf, a bicajok felkerültek az autótetőre, zajlott az élet a GYSEV-en.

Az esti palacsinta-partin Kata is megkóstolta a húsos palacsintát, ami nagy szó, mert a meghívás hallatán lelkében már előre arra készült, hogy ez az étel lesz az, amelynek az ízvilága biztosan nem az ő szájában fog érvényesülni. De megette. És az ilyen helyzetek igazolják számomra azt a gyermekeknek hangoztatott igazságot, hogy meg kell mindent költeni, csak azután lehet prűszkölni! Vagy nem. Robi vadráguját mindenki „huhogva” dicsérte. No, nem azért mert bagolyhúsból készült, hanem mert olyan tüzös volt, mint ő maga. Forró és erős! A kis Németh Illés a ragu szaftját tunkolva bizonyította férfiasságát. A borozásnak az a belső tapasztalás szabott gátat, hogy másnaposan még „rendes” időben is nehéz felkelni. Hát még hajnalok hajnalán!

Bár időben lefeküdt vendégágyakban és saját szobájában a csapat fele, mégis késéssel indultunk. Megkezdő-

dött a versenyfutás az idővel. Találkozási időpontok szorító ténye után, helyek, útvonalak áttervezésével indult a soproni körút. De megérkeztünk. Még csak a Schell-kúthoz, ahol rendeztük sorainkat és navigációs rendszerünk programjait.

Es elindult végre a nagy utazás! Téren és országokon át, és az álmok világába. Voltak pillanatok álom és ébrenlét határán, amikor olyan érzeteim voltak, mintha a hátrafelé pörgő kerekek megfordítva repítettek volna. Erzékeltem a mozgást, de annak iránya nem a megszokott volt. (Persze most hallom Tamás nevetését és mondatát: – Nem ezt hívják másnaposságnak?)

A helyneveket neked kell behelyettesítened mondataimba, ha hiányoznak. Nekem csak analógiák, asszociációk, fantáziáim jutnak eszembe. Csehországtól elsőként a jó időt kaptuk ajándékba. Ezután következett az a sziklatárlat, amelynek szobrai a szél, a víz, a hideg és a meleg formálta kedvére, és mindazok gyönyörűségére, akik közöttük járva át tudták adni magukat saját képzeletüknek. Találkoztunk óriásokkal, hetyke kalappal a fejükön, és törpékkel, méla vigyorral a szájukon. De őrt álltak hasadékok mellett szörnyek, madarak, gyíkok is. Teknőcök váltak kővé, örök időkre lelassulva. Delfinek úsztak, a levegőben is otthonos közegre találva. Minden megjelent itt, amit csak magában rejt a lelkem. A jó és a rossz, a csúf és a szép, az erős és a gyenge...

De megéltam azt a szorult helyzetet is, amely a születés reményteli élménye. Elindulni valami olyan hely felé, amely hívogat, és amikor a felénél járok a hasadéknak, tudom, visszafordulni nem lehet. Testemet kell úgy alakítanom, hogy előre haladjak, hisz ott a fény. Kintről mondják: Nem férsz át! Bentről mondják: Próbálkozz! És a megérkezés. Nagy levegő és felszabadultság. Van, aki nevet, van, aki észre sem veszi. De belül jó, mert hasonlít valamire, amit már átéltem jó rég. És örülök, mert tudom, hogy minden rendben volt akkor is, és most is. Tudod, az érzések nem tűnnek el, csak hasonló helyzetek keltenek, hogy újra megtapasztald őket.

A hosszú nap végén pálinka, sör, meleg vacsora várt minket. Köszönve Robinak („Sányinák”), akinek barátai baráti fogadtatásra találnak, ételre, italra, fekhelyre, baráti alapon!

Számozott napokat nem írok. Inkább nevet adnék a vasárnapnak, mondjuk „tekernap”. Nagy lendület, surranó kerekek, zöld rétek. Aztán fékcsikorgás, bal kanyar, defekt, és végre az első sör. Jó nézni a sörgőzben, amint gyögyül egy lyukas gumi. Magyar fíling, „Üvegtigris”.

Nyomjuk a pedált, hajtanak az erők, tekernek a kitaratók. Dombok, völgyek, séta a hajózáshoz. És a folyó!

A hajóból titkos látvány, nem vezet gyalogút a partján. A víz tiszta, a levegő hűvös, és olyan mély a csend, hogy szinte egy darabban van körülöttem. Hallani lehet, még ha próbálkoznak is elnyomni. A csönd nem süket, a nem-hang is létezik, csak a fülön kívül más érzékszerv is kell megtapasztalásához. Mondjuk a bőr, a szem, a kéz.

Jó nagy emelkedő várt minket a túlvégen. Láttuk a vihar pusztítását, fákat, korlátokat, utakat tett magáévá. És láttuk az ember újrateremtő erejét, amellyel megalkotja megint azt, ami számára fontos.

Nekünk a pihenő két árnyas padon, kilenc sörrel, másfél körrel. Ujramódosítva az útitervet, vártuk az elérhetetlen Lacit, remélve, hogy végre pihenhetünk.

A koronát a napra szállóvárosunk (egyik?) kínai étterme tette. Báj, kellem, csendes hang, mandula szemek. Nekem fura, amikor egy kínai ember megszólal csehül. Hoztak magukkal egy sajátos ízvilágot, kultúrát, modort – de miért kell mindehhez csehül beszélni?! Ha kínai nyelven beszélnek, azt sem értjük, de legalább szinkronban lett volna a környezettel. Nekem. Bennem.

A következő nap neve nehezen alakul. Elsőre a „hét főbűn” jut eszembe, amelyek közt az első a kevélység, mint a hét napjai közt a hétfő. Lehetne akkor talán hétfő-bűnnap. Ez most nehéz, tudom, lehet, hogy beletörött, de nem baj, a nap végére talán kitisztul, és érthetővé válik, miért is ez a gondolat.

Ezen a napon tehát végre együtt micikliztünk. Induláskor közös szendvicskészítés, ami amolyan kommuna-érzetet hozott nekem, amikor egy közös tevékenységhez és a beláthatatlan ebéd lehetőségéhez elkészítjük az útravalót. Együtt gondoskodunk mindenkiről. Ez, mint kiderült, jól is jött, alkalmas pillanatokban és helyeken.

Autózás, lepakolás, indulás, tekerés, megérkezés. Erdő, hegy. Már az „imádok élni” endorfin okozta hangulata. Benne lenni az „itt és most”-ban. A fában, az emelkedő lépésekben, a tájban. Az élni akarás lehetetlen helyzetekben, amit az erdő fái megélték. Repedésekből kinőtt magok, kanyargó derekú fák, összenövés, amit egy felületi sérülés okoz. A fák élő, érző lények. Lépéseink alatt gyökerek kanyarogtak, a lépésektől drágakővé csiszolódnak. Ahol a legtöbben tapossák a felületi gyökereket, ott olyan formát és szint adnak ki magukból, amilyet a föld alatt csak magukba rejteneinek. Útközben jó beszélgetések. Mindez előkészítette a csúcsmélynét. Ennek elmesélését Tamástól hallgathatjuk meg, aki értünk jutott oda. Ez a spórolós gruppen.

A hatodik főbűn a harag. Ezt is megéltam ebben a csúcshoz közeli állapotban. Nehezen viselem, ha úgy beszélnek velem, mint egy gyerekkel.

Sajnos ez az érzés is megtalált ezen a napon. Haraggal és puffogva jöttem lefelé, a fák csodálkozva kérdezték, miért nem velük foglalkozom inkább. Kérték is, mondván, hogy szívesen átdolgozzák ők magukban ezt az érzést, és ha visszaadják, már a józannabb énem tud majd viselkedni. Örülök, mert hallgattam rájuk, és mire leértem, már egy fágra akasztva feledhettem haragom.

Tekerés fel, és gurulás le. És beszélgetés, és óvatlanság, és puff!!!

Mert az első főbűn a kevelység. Amikor azt hiszem magamról, hogy engem baj nem érhet, és még abban is biztos vagyok, hogy másnak sem okozhatok bajt. És jön a pillanat, amelyet próbáltam akkor hirtelen kikerülni, és afele befolyásolni a sorsot, hogy ne történjen meg a baj. Két fázist rögzített az agyam. Az első ez: Hoppá, próbálkozni kell tenni ellene! A második a megadás, amit a huppanás és a csusszanás követ. Utódás a vállon, aztán a fején. És még mindig a kevelység. Ez nem történhetett meg velem!! Az árokparton ülve, ahol mellettem egy patak csörgedezett kissé gúnyosan mosolyogva, arra gondoltam, itt a vége, pont. Jutka is biztosan több sebből vérzik, a bicajok tropára, én meg roncs vagyok. Ebből a depresszív gondolatból Gábor, a helyszínelő rántott ki. Ha teljesen roncsok lennének, csak nem fényképezne, és különben is, nem akarok úgy kinézni a képeken, mint egy roncs! (A hiúság nem szerepel a főbűnök közt. Ez inkább csak amolyan női túlélési technika)

A hetedik főbűn a jóra való restség. Andi, drága, ellene tett ennek. Fehér köpenybe bújva és kesztyűt húzva, maszkot kötve, a helyzet magaslatára állva, gyorsan felvette a benne eredendően meglévő segítő szerepét. Nyugodt szívvel adtam át magam gyógyító lelkének és kezeinek.

Jutkát sajnálom azóta is, magamról meg azt gondolom, ezt is meg kellett élnem egyszer. Az elesettséget, a majdnem elájulást, a talpra állást.

Az a sok szépség, amit még ezen a napon láttunk, akarta a találkozást. Így hát nem tehetünk mást, folytattuk határokon átvezető utunkat. Valami azért kimaradt, ha jól emlékszem. Nekem nem hiányzott, így volt teljes a nap. A német kávéval és az Elba-parti kerékpáros úttal. Nekem nőnemű az Elba (Bandi: német nyelvtanilag?). Széles csipőjű, dús látványt kínál, kissé lomha, de anyásan tápláló. Adni akar, nem elvenni. Ha néha kitör is medréből, azért szeretetreméltó.

Nem úgy, mint a templom egere. Bandi bármit megfog, ami elől mások ijedten elugranak. Hol egy kőbor csülköt, hol egy döglött egeret. De lehet, hogy kellett egy jó kis adrenalin-pumpa már erre a napra! Humornak sem volt rossz. Végre nem Robi-ról és rólam szólt a történet. Vagy mégis?...

Éiket adó helyet kerestünk az éktelelen kínai bazársoron. Már le sem

írom, mit gondolok, mert sorakoznak a főbűnök. Itt a negyedik. Az irigység. Irigylem Európát a nem európaiaktól. Az életeret az élni akaróktól. Mint a növények a sziklák közt, úgy telepszének meg ők, hogy túléljék saját életüket és lehetőségeiket. A magot is viszi a szél bármerre. Nekik is ez jutott. Magok a Földgolyón, és kevés táplálékból is szívósan megvetik lábukat. Csak élni akarnak, miért irigylem ezt tőlük?

Végül egy útszéli Madonna kínált vacsorával bennünket. A pincérlány bájai. Ki mire gondolt, tudja azt (3. főbűn: bujaság). A vacsora feledhető. De az este hangulata nem. Nektek a grappa és a bor, nekünk a sebek, fertőtlenítők, kötszerek hangulata jutott. No meg a „főúri trónusok”. Józanul figyelve vidámságokat, arra gondoltam, nem baj, most nekünk jut ki. Túl magas a labda, nem lehet lecsapatlanul hagyni...

Másnap utunkat egy rózsakert hangulat indította. Ma már csak turisztikai látványosság az, ami valakiknek valamikor az élete volt. Beültettek egy kertet rózsával, felépítettek egy várat a város fölé. Az élet békés. Séták, látvány, illat, szín, forma, bársonyos szirmok. Néha visszavágyom egy ilyen világba. (Lady Elisabeth)

Ha kedd, akkor legyen „kedv” a nap neve. Jókedv nap. Finom sör egy árnyas vendéglőben a poros út mentén. Uttorlaszok, kerékpárok a kézben. Jó döntés volt az Elba-parti kerékpáros út választása.

Jobb oldalunkon kanyargott a folyó. Több helyütt csábított fürdésre, míg nem a bátrak megadták magukat, és habjaiba merültek. A fürdőzőket szemlélve, ijedten hittünk szemünknek, a folyó nem arra folyik, amerre kellene. Nekünk a folyásiránnyal szemben lenne az utunk, és mintha eddig észre sem vettük volna, és a folyásirányban gurultunk. Az Elba tényleg nő. Mert csalafinta. Ugy tesz, mintha, pedig dehogy. Az irány megfelelő, a folyásirány ellenkező.

Koncentrációs tábori bezártság, veszteség, tehetetlenség helyett szabadságérzés.

Az este a játék hangulatában telt. Péter bátran kockáztatva úgy dobta ki a 21-et, hogy arra csak elismeréssel lehetett csettinteni. Ez az „ilyen nincs, de mégis van” esete. Ez egy furcsa játék számomra. Elemzése érdekes lenne, de fölösleges, mivel a játék attól játék, hogy a játékosok játékosan viselkednek, a játéktér játékos hangulattal teli, és a játszótársak együttese alkotja a társasjátékot.

Szerda, szedelődzködés-nap. Pakolás, csomagolás. Mintha táskáink időközben összementek volna, semmi nem akart beleférni. Hol egy cipő lógott ki, hol egy koszos zokni, (Ja, hogy nem is volt zokni a lábunkon négy napig, annyira jó idő volt? Akkor hazahoztuk valakinek a zokniját?)

Autóval járni a világot jó, mert közben lehet nagyokat beszélgetni, alud-

ni. (Ilyenkor is örülök, hogy nem tudok vezetni. Csak az élvezet jut az autózásból) Aki pedig vezetni szeret, annak teljes kielégülést hoz egy ilyen több száz km-es vezetés. Persze hála is jut nekik, hiszen sofőrjeink szolgálata nélkül otthon kuksoltunk volna, szürkeségben és unalomban. Orangyalaikat is mindenki hozta magával, így nekik is köszönhetjük, hogy óvó-védő ernyőjük, és jó kapcsolatuk teremtőjükkkel, segítette utunkat.

Az ebéd vicces volt ezen a napon. Azóta láttam már Gábor képein. Így kívülről nézve azokat az embereket, akik egy idegen városban, idegen ház ajtajában májszolták kenyereiket fának dülleszkedve, lépcsőmellvéden ülve; olyanok voltak, mint akik mindenhol otthon vannak. Mi kell az otthonossághoz? Nézd meg a képeket, gondolkodj el rajta, és írd meg, mi jutott eszedbe! Ez akár HF is lehetne! Legyen az!

Elindulás – megérkezés – elindulás – megérkezés, és közte millió jó pillanat. Nekem ezek voltak a legemlékezetesebbek. Kiegészítheted, elvehetsz belőlük, megtarthatod vagy ki-dobhatod valamennyit.

Minden befejezés nehéz nekem. Kicsit veszteség, amikor véget ér egy jó dolog. Pedig inkább nyereség, hiszen itt marad minden a fejemben. És amikor valakinek mesélek a nyárról, az elsők között említem meg a bicajtúrát–micajtúrát. És nekik, akik hallgatják, leesik az álluk. Sőt irigység villan szemükben. Mert nekünk jó, hogy évről évre átélhetjük, amit Laci-Bandi-Andi-Tamás-Jutka-Péter-Klári-Gábor-Robi-Zsóka közösen létrehoz egymásnak. Így köszönöm Nektek, hogy eljöttetek velem miciklizni 2008-ban. És köszönöm Lacinak, hogy elvitt minket magával, és megszervezte. Köszönöm azt is, hogy Veletek mehettem ismét endorfint termelni, és élni imádni!!

Nem szeretnék megfélemlíteni az ALMASPITERŐL. Az igaziról. Az Ágfalva előtti utolsó állomás a Csávai utca. Itt Andi Edesanyja figyelmesen emlékezett a korábbi évek hagyományára, amikor is almaspitével várt minket. Nagyon fincsi, nagyon meleg, nagyon kedves, nagyon jólesett. Kár, hogy az a hatalmasnak tűnő UNICUM-os üveg már kifogyott, amelyet hajdan nekünk (azaz Bandinak) bontott meg Tamás.

És Ágfalva. Végállomás. A túra innen indult, és ide érkezett meg, hisz a csapat felénk újra itt volt otthona. Mi más lehetett volna a vacsora, mint lecsó. Gábor főzte. Kár, hogy csak 10 ujj van a kezünkön, és mindenki nyalta a „sájátját”, így a szomszédét már nem lehetett. Meg kell hagyni, finom volt. A lecsó. Így ujjakkal együtt. No meg a szívvel, amely benne volt.

Végszó?

VÉGE

Csiovzszkiné Szabó Erzsébet